

- 1 Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel M. reclamantul a solicitat anularea OG nr. X/2011, cerere întemeiată pe prevederile art. 9 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ. Pârâtul, Guvernul României, a invocat prin întâmpinare excepția inadmisibilității acțiunii. Curtea de Apel a admis excepția și a respins acțiunea ca inadmisibilă. Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamantul, care a susținut că ordonanța de guvern este un act administrativ unilateral adoptat de o autoritate publică centrală, astfel că este admisibilă acțiunea în anulare. Înalta Curte de Casație și Justiție, soluționând recursul :**
- A. respinge recursul, întrucât ordonanțele guvernului sunt acte normative, care au putere de lege în perioada cât sunt în vigoare și nu pot forma obiectul controlului instanței de contencios administrativ, ci numai al controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională;
 - B. admite recursul, casează sentința și trimite cauza pentru rejudecare instanței de fond pentru a se verifica dacă dispozițiile normative cuprinse în ordonanța criticată încalcă drepturile și libertățile fundamentale consacrate în Convenția Europeană a Drepturilor Omului, ordonanța fiind emisă de o autoritate administrativă;
 - C. admite recursul, casează sentința și trimite cauza spre rejudecare instanței de fond, pentru a se verifica dacă Guvernul a avut delegare legislativă pentru adoptarea acestei ordonanțe, în raport de aceasta urmând a se stabili caracterul administrativ al actului și posibilitatea controlului de legalitate pe calea acțiunii în contencios administrativ.

Răspuns: A

- 2 Prin sentință, Curtea de Apel T.M. - Secția de contencios administrativ și fiscal a admis în parte cererea formulată și precizată de reclamanta S.C. Iz. SRL, a exonerat-o pe aceasta de la plata redevenței stabilită prin Contractul de concesiune nr.X din 16 noiembrie 2005, încheiat cu pârâta Agenția Domeniilor Statului având ca obiect concesionarea unui teren proprietate privată a statului pentru anul 2007 și a dispus restituirea sumelor încasate cu titlu de redevență pentru această perioadă. Împotriva acestei soluții a formulat recurs Agenția Domeniilor Statului, invocând, între alte critici, faptul că, litigiul privește executarea unui contract care are ca obiect concesionarea unui teren aflat în proprietatea privată a statului, dat în administrare Agenției, instanța de fond respingând în mod nelegal excepția necompetenței sale materiale. Înalta Curte de Casație și Justiție, soluționând recursul :**
- A. admite recursul, casează sentința și trimite cauza pentru competentă soluționare la Tribunalului B. Secția civilă (comercială), reținându-se că, obiectul litigiului îl constituie executarea unui contract de concesiune a unui teren proprietate privată, care nu poate fi asimilat unui act administrativ, în raport cu dispozițiile limitative ale art.2 alin.(1) din Legea nr.554/2004;
 - B. admite recursul, casează sentința și trimite cauza pentru rejudecare aceleiași Curți de apel, pentru că, chiar dacă nu s-a contestat statutul juridic al terenului obiect al contractului de concesiune, este necesar ca instanța să completeze materialul probator prin depunerea la dosar a anexei la hotărârea guvernului de aprobare a inventarului cu bunurile aparținând domeniului public al statului;
 - C. respinge recursul, reținându-se că excepția necompetenței instanței de contencios administrativ fusese respinsă în mod corect, contractul de concesiune fiind asimilat unui act administrativ, ca instrument de punere în valoare a bunurilor proprietatea statului, iar pe fond, situația de fapt a fost pe deplin dovedită.

Răspuns: A

- 3 Prin acțiunea înregistrată la Tribunalul A, reclamanta Autoritatea Națională B a chemat în judecată pe pârâtul D.M., funcționar public în cadrul autorității, pentru ca prin hotărârea ce se va pronunța să fie obligat acesta la plata sumei de 1.000 lei. S-a arătat că reclamantul a cauzat autorității, prin fapta sa culpabilă, un prejudiciu în sumă de 1000 lei stabilit ca urmare a controlului Curții de Conturi. Prin întâmpinare, pârâtul a invocat excepția inadmisibilității acțiunii, întrucât răspunderea patrimonială a funcționarului public poate fi angajată numai potrivit Statutului funcționarului public. Tribunalul a respins acțiunea reclamantului ca inadmisibilă.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamanta, motivând că art. 85 alin. 1 din Legea nr. 188/1999 nu înlătură posibilitatea angajării răspunderii civile delictuale pentru recuperarea prejudiciului.

Instanța de recurs:

- A. admite recursul, casează sentința și trimite cauza pentru rejudecare pe fond, cu motivarea că reglementarea cuprinsă în art. 85 alin. 1 din Legea nr. 188/1999 nu exclude aplicarea prevederilor din Codul muncii sau a prevederilor art. 998-999 Cod civil, ca drept comun în materia răspunderii civile delictuale, astfel că se impunea analiza pe fond a cauzei.
- B. respinge recursul, cu motivarea că Legea nr. 188/1999 reglementează condițiile și procedura angajării răspunderii funcționarului public pentru prejudiciile provocate cu vinovăție instituției sau autorității publice în care își desfășoară activitatea, astfel că nu există un drept de opțiune între procedura din legea specială și cea din legea generală.
- C. admite recursul, casează sentința și trimite cauza pentru rejudecare pe fond, cu motivarea că prejudiciul a fost constatat în circumstanțe speciale, respectiv prin actul de control al Curții de Conturi, motiv pentru care era necesară examinarea pe fond a pretențiilor reclamantei.

Răspuns: B

- 4 Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel S. reclamanta D.S. a solicitat, în contradictoriu cu pârâta Agenția Națională de Integritate, anularea raportului de evaluare prin care, la punctul 1 a fost sesizat organul de urmărire penală întrucât în cauză există indicii privind săvârșirea infracțiunii de conflict de interese, iar la pct. 2 s-a solicitat autorității în cadrul căreia funcționa reclamanta să aplice măsuri disciplinare. În cuprinsul raportului de evaluare Agenția Națională de Integritate a concluzionat că reclamanta a propus angajarea fratelui său și a avizat contractul de muncă al acestuia în cadrul Biroului Parlamentar, fiind astfel încălcate prevederile legale privind conflictul de interese.

Pârâta a formulat întâmpinare solicitând respingerea acțiunii ca inadmisibilă, întrucât în cauză există indicii privind săvârșirea infracțiunii de conflict de interese iar instanța de contencios administrativ nu poate cenzura sesizarea organelor de urmărire penală.

Curtea de Apel S. a respins ca inadmisibilă acțiunea reclamantei.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamanta care a arătat că instanța de fond nu a analizat nici unul din motivele de nelegalitate invocate prin acțiune și nici temeinicia raportului de evaluare prin care s-a concluzionat că a încălcat dispozițiile legale în ceea ce privește existența conflictului de interese.

Înalta Curte de Casație de Casație și Justiție, soluționând recursul:

- A. admite recursul declarat de reclamantă, casează sentința atacată, și trimite cauza spre rejudecare aceleiași instanțe. S-a apreciat că excepția inadmisibilității este întemeiată numai cu privire la petitul având ca obiect dispoziția de sesizare a organelor de urmărire penală întrucât sesizarea nu este un act emis în regim de putere publică și nu produce efecte juridice prin ea însăși și că poate forma obiectul acțiunii la instanța de contencios numai cea parte a raportului de evaluare prin care se concluzionează cu privire la existența conflictului de interese administrativ;
- B. respinge recursul cu motivarea că instanța de fond, în mod legal, a respins acțiunea ca inadmisibilă, întrucât sesizarea parchetului nu este supusă verificării sub aspectul legalității la instanța de contencios administrativ;
- C. admite recursul, casează sentința atacată și trimite cauza aceleiași instanțe în vederea rejudecării pe fond a acțiunii, reținând că atât sesizarea parchetului cât și concluziile raportului de evaluare privind existența conflictului de interese fac parte din categoria actelor supuse cenzurii instanței de contencios administrativ.

Răspuns: A

- 5 În cursul soluționării unui litigiu, având ca obiect aplicarea sancțiunii amenzii pentru neexecutarea unei hotărâri judecătorești irevocabile pronunțate de instanța de contencios administrativ, s-a invocat excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 alin. 2 din Legea nr. 554/2004. Autorul excepției a arătat că, prin aplicarea sancțiunii amenzii conducătorului unei instituții publice pentru neexecutarea hotărârii este afectată ireparabil imaginea și demnitatea umană protejată de art. 1 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene.

Instanța în fața căreia s-a invocat excepția, a sesizat Curtea Constituțională, care a decis că:

- A. excepția este întemeiată, întrucât, prin aplicarea unei astfel de sancțiuni sunt nesocotite prevederile art. 1 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene privind demnitatea umană, iar nivelul de protecție al acestor norme este cel puțin la nivelul normelor constituționale în domeniul drepturilor omului;
- B. excepția este neîntemeiată întrucât o sancțiune pecuniară aplicată de instanța conducătorului instituției publice, în scopul asigurării executării unei hotărâri judecătorești, astfel cum prevede textul legal criticat, nu poate afecta demnitatea umană a conducătorului instituției publice respective;
- C. excepția este întemeiată, întrucât dispozițiile din art. 1 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene privind demnitatea umană sunt inviolabile, iar aplicarea unei sancțiuni pecuniare afectează demnitatea umană a conducătorului instituției publice respective.

Răspuns: B

- 6 Într-un litigiu privind refuzul primarului municipiului B de eliberare a autorizației de construire în vederea edificării unei construcții cu destinația de restaurant, înregistrat pe rolul Tribunalului B. la data de 16.01.2013, pârâtul a formulat întâmpinare arătând că, zona în care reclamantul dorește să edifice construcția îndeplinește condițiile prevăzute de dispozițiile Ordinului nr. X/2009 al Ministerului Mediului pentru a fi declarată zonă protejată, așa încât se justifică refuzul de eliberare a autorizației de construire.

La data de 15.04.2013, reclamantul a invocat excepția de nelegalitate a Ordinului nr. X/2009 al Ministerului Mediului.

Pârâtul a solicitat respingerea excepției de nelegalitate ca inadmisibilă arătând că actele administrative cu caracter normativ nu pot forma obiect al excepției de nelegalitate.

Tribunalul B. a sesizat Curtea de Apel B. pentru soluționarea excepției de nelegalitate.

Curtea de Apel B.:

- A. trimite excepția de nelegalitate înapoi Tribunalului B. apreciind că acesta este competent a o soluționa, fiind instanța în fața căreia aceasta a fost invocată;
- B. soluționează pe fond excepția de nelegalitate apreciind că a fost legal investită și este competentă a o soluționa;
- C. respinge ca inadmisibilă excepția de nelegalitate întrucât actele administrative normative nu sunt supuse controlului de legalitate în conformitate cu dispozițiile art. 4 alin. 1 din Legea nr. 554/2004.

Răspuns: B

- 7 Prin acțiunea înregistrată la Curtea de Apel A., reclamantul A.C. a chemat în judecată pe pârâta Autoritatea Națională pentru X., pentru ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să se anuleze Ordinul nr. Z/2011 prin care a fost detașat de la Agenția Județeană A. la Agenția Județeană C., ca director executiv.

A arătat că, din motive familiale a refuzat detașarea, respectiv prezența sa în localitatea de unde se dispune detașarea este absolut necesară, ca urmare a faptului că tatăl său este imobilizat la pat și nu are alt întreținător, sens în care a prezentat acte medicale, însă pârâta nu a înțeles să revină asupra ordinului de detașare.

Curtea de apel a admis acțiunea reclamantului, a anulat Ordinul nr. Z/2011 reținând că actele medicale depuse la dosar atestă faptul că refuzul detașării este întemeiat.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs pârâta care a arătat că măsura modificării raportului de serviciu a fost adoptată pentru satisfacerea, în bune condiții, a intereselor autorității, în vederea asigurării coordonării Autorității Județene C.

Soluția pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție:

- A. admite recursul, modifică sentința și respinge acțiunea reclamantului, cu motivarea că raportul de funcție a fost modificat pentru eficientizarea activității autorității publice unde a fost detașat reclamantul;
- B. respinge recursul, cu motivarea că funcționarul public de conducere sau execuție poate refuza detașarea dacă se află într-o situație specială, între motivele care justifică refuzul de a accepta detașarea fiind și motivele familiale iar probele cauzei atestă o situație familială specială care impune prezența reclamantului în localitatea de unde s-a dispus detașarea;
- C. admite recursul, modifică sentința și respinge acțiunea reclamantului cu motivarea că art. 87 alin. 1 din Legea 188/1999 prevede mobilitatea corpului funcționarilor publici, care se realizează prin modificarea raportului de serviciu, fie pentru eficientizarea activității instituției sau autorității publice, fie în interesul funcționarului public. S-a mai arătat că reclamantul acceptând calitatea de funcționar public a acceptat și toate restricțiile legale impuse prin Statutul funcționarului public, astfel încât nu avea posibilitatea de a refuza detașarea, indiferent de motivele invocate.

Răspuns: B

- 8 Prin acțiunea înregistrată la Curtea de Apel A. la data de 19.07.2011, reclamanta Societatea B. a chemat în judecată pe pârâatul Guvernul României, pentru ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să se anuleze în parte HG nr. 349/2005 anexa V, pct. 112, respectiv închiderea depozitului de deșeuri menajere, proprietatea reclamantei.

Prin HG 349/2005 a fost reglementat cadrul legal general pentru desfășurarea activității de depozitare a deșeurilor cât și pentru închiderea depozitelor existente, în condiții de protecția mediului și a sănătății populației.

Guvernul României a solicitat, prin întâmpinare, respingerea acțiunii ca tardivă cu motivarea că Anexa V pct. 112 din HG 349/2005 este act administrativ individual și, potrivit art. 11 alin. 2 din Legea nr. 554/2004, instanța trebuie sesizată în termenul limită de 1 an de la data emiterii actului, care a fost publicat la 10.05.2005, iar acțiunea a fost introdusă la 19.07.2011.

Reclamanta a susținut că excepția invocată este nefondată, întrucât Anexa V, poziția 112 din HG 349/2005 este act administrativ unilateral cu caracter normativ astfel că acțiunea poate fi formulată oricând.

Curtea de apel a admis excepția și a respins acțiunea ca tardivă.

Împotriva sentinței pronunțate de Curtea de apel, a declarat recurs reclamanta arătând că s-a admis în mod greșit excepția tardivității acțiunii, întrucât actul are caracter normativ.

Înalta Curte de Casație și Justiție, soluționând recursul:

- A. admite recursul, casează sentința primei instanțe și trimite cauza pentru rejudecare la aceeași instanță, cu motivarea că actul atacat este act administrativ normativ, calificarea actului făcându-se în raport de întinderea efectelor juridice pe care le produce indiferent de conținutul concret al unei anexe a acelui act, iar reglementarea activității de depozitare a deșeurilor, în condiții de protecția mediului și a sănătății populației, la nivel național, îndeplinește cerințele actului administrativ normativ;
- B. respinge recursul, cu motivarea că s-a reținut corect caracterul de act administrativ individual al Anexei V, poziția 112, care a format obiectul acțiunii judiciare, în cauză fiind solicitată anularea unei poziții individual determinate din anexă;
- C. respinge recursul cu motivarea că actul administrativ a cărui anulare s-a solicitat nu îndeplinește cerințele actului administrativ normativ, întrucât nu conține reguli general aplicabile unui număr nelimitat de subiecți de drept, ci se adresează numai celor care desfășoară activitatea în domeniul depozitării deșeurilor.

Răspuns: A

- 9 În cadrul unui litigiu aflat pe rolul Tribunalului A, s-a invocat excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. 6 din Legea 50/1991, privind autorizarea executării lucrărilor de construcții cu motivarea că textul respectiv crează discriminare între contravenienții ce intră sub incidența acestui text și celelalte categorii de contravenienți cărora li se poate aplica sancțiunea avertismentului.

Soluționând excepția Curtea Constituțională a apreciat că:

- A. încălcarea principiului egalității și nediscriminării are loc numai atunci când se aplică un tratament diferențiat unor cazuri fără a exista o motivare obiectivă și rezonabilă, iar în cauză, regimul sancționator se aplică tuturor persoanelor care au săvârșit aceeași faptă;
- B. s-a încălcat principiul egalității și nediscriminării din moment ce sancțiunea cu avertisment se poate aplica unui număr nelimitat de contravenienți, mai puțin însă în cazul contravențiilor privind regimul construcțiilor;
- C. s-a încălcat principiul egalității și nediscriminării, întrucât potrivit art. 7 alin. 3 din OG 2/2001, avertismentul se poate aplica și în cazul în care actul normativ sancționator nu prevede o astfel de sancțiune astfel că legiutorul a nesocotit regimul general aplicabil contravențiilor.

Răspuns: A

- 10 Prin sentință, Curtea de Apel B – Secția de contencios administrativ și fiscal a respins, ca neîntemeiată, acțiunea formulată de S.C. E.C.P. SRL, în contradictoriu cu Agenția de Plăți pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit, prin care solicita anularea Procesului-verbal de constatare nr.X/2010 și a Deciziei nr.Y/2010 de soluționare a contestației formulate împotriva respectivului proces-verbal. Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut că, la data de 22.05.2007 între Agenția de Plăți pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit, în calitate de autoritate contractantă și S.C. E.C.P. SRL, în calitate de Beneficiar s-a încheiat Contractul de finanțare nr. Z, având ca obiect acordarea ajutorului financiar nerambursabil în cuantum de 3.588.000 lei pentru realizarea proiectului intitulat „înființare fermă găini ouătoare” aparținând S.C. E.C.P. SRL.

A mai reținut instanța de fond că, în urma controlului efectuat de Autoritatea de Audit de pe lângă Curtea de Conturi a României, precum și de inspectorii Agenției, au fost constatate nereguli în ceea ce privește organizarea și realizarea procedurii de licitație pentru achizițiile necesare realizării proiectului respectiv, în sensul că la procedura de achiziție au participat două societăți care aveau aceeași asociați, ceea ce a atras declararea ca neeligibilă a sumei de 612.296,65 lei.

Împotriva acestei hotărâri, a formulat recurs societatea comercială reclamantă care a invocat motivul prevăzut de art. 304 pct. 9, în condițiile art. 304 ind. 1 din Codul de procedură civilă susținând, în esență, următoarele critici:

- faptul că două societăți comerciale, participante la procedurile de ofertare, au asociați comuni nu reprezintă în mod automat o încălcare a principiului liberei concurențe, arătând că la procedură au participat și alte societăți;
- în orice situație, declararea neeligibilității unor sume trebuie să fie condiționată de probarea existenței unui prejudiciu.

Înalta Curte de Casație și Justiție, soluționând recursul:

- A. admite recursul, modifică sentința și admite acțiunea în sensul că anulează procesul-verbal de constatare a neregulilor și decizia de soluționare a contestației, cu motivarea că, la procedura de achiziție au participat mai multe societăți, nu numai cele cu asociați comuni;
- B. admite recursul, casează sentința și trimite cauza pentru rejudecare aceleiași instanțe pentru a se verifica dacă, în cauză, a avut loc o fraudă sau neregulă care a avut ca urmare crearea unui prejudiciu în bugetul Uniunii;
- C. respinge recursul, reținând că depunerea a două oferte de către aceleași persoane, în numele a două societăți comerciale la care dețineau participații în cotă egală – 50%, reprezintă și o denaturare a concurenței, fiind afectate alte societăți comerciale care ar fi putut depune oferte în mod legal. S-a mai reținut că obligația de recuperare a fondurilor UE există în toate cazurile de constatare a unor fraude sau nereguli, potrivit art.2 alin.(1) lit.a) din OUG nr.66/2011 nefiind necesară existența unui prejudiciu, ci doar a posibilității producerii sale.

Răspuns: C

11 Reclamantul R introduce la 01.03.2012 acțiune în pretenții împotriva pârâtului P pentru recuperarea prejudiciului de 900 lei suferit prin fapta fiului acestuia minor, F. În motivare arată că F, lipsind nemotivat de la școală pe 15.02.2008, i-a lovit automobilul cu mingea, spărgându-i parbrizul. Deși a încercat soluționarea amiabilă a litigiului, P a refuzat constant. Prin întâmpinare, P a invocat faptul că fiul său minor se afla în timpul orelor de școală, deci răspunderea îi revine unității de învățământ, iar nu părintelui, în a cărei supraveghere nu era în momentul săvârșirii faptei. Prin sentința nr.1234 din 15.09.2012, judecătoria a admis acțiunea și a obligat pârâtul la plată. P formulează recurs. Instanța de recurs, judecând cauza la 15.03.2013:

- A. nu va putea invoca din oficiu prescripția extinctivă a dreptului la acțiune al reclamantului, având în vedere că, potrivit art.2512 din Noul Cod civil, prescripția poate fi opusă numai de cel în folosul căruia curge, iar instanța nu o poate invoca din oficiu;
- B. nu va putea invoca din oficiu prescripția întrucât, pentru soluționarea excepției, este necesară administrarea altor dovezi în afară de înscrisuri noi, astfel că nu este îndeplinită condiția impusă de art.247 alin.1 NCPC;
- C. va putea invoca din oficiu prescripția întrucât raportul juridic dedus judecății este supus dispozițiilor Decretului nr.167/1958, care, în art.18, conține dispoziții procedurale ce instituie posibilitatea invocării excepției din oficiu de către instanță oricând în cursul judecării cauzei.

Răspuns: C

12 Prin cererea înregistrată la data 1.03.2013, reclamanții A, C și S au chemat în judecată pe D pentru a fi obligat să lase în deplină proprietate și posesie imobilul situat în București.

Prima instanță a respins acțiunea ca neîntemeiată.

Împotriva sentinței a declarat apel reclamantul A.

În fața instanței de apel intimatul-pârât D a invocat inadmisibilitatea apelului exercitat numai de către unul dintre coparticipanți. D a arătat că apelul trebuia exercitat de toți coproprietarii, deoarece apelul declarat în cauză de unul dintre reclamanți nu poate profita și nici păgubi pe ceilalți, fapt ce presupune că, în eventualitatea admiterii lui, dreptul de proprietate asupra imobilului va fi recunoscut numai în favoarea unuia dintre coproprietari.

Instanța:

- A. a respins excepția deoarece în cazul admiterii apelului efectele favorabile ale hotărârii se vor întinde și asupra celorlalți coparticipanți (C și S);
- B. a admis excepția, apreciind că în materia coproprietății actele procesuale trebuie făcute, în mod obligatoriu, de toți coproprietarii;
- C. a respins excepția deoarece nu a fost invocată prin întâmpinarea depusă față de cererea de apel.

Răspuns: A

13 În apelul declarat împotriva sentinței civile nr.631 din 12.11.2009, tribunalul a admis proba cu martori pentru ambele părți, audierea martorilor urmând să aibă loc la termenul din data de 02.12.2010.

Între termene, apelantul A a aflat că martorul și-a schimbat adresa, iar citarea acestuia s-a făcut la o adresă la care nu mai locuia în fapt.

La termenul din 02.12.2010, apelantul A a prezentat instanței situația de fapt, arătând că, întrucât locuiește în Franța, nu a cunoscut noua adresă a martorului decât mult prea târziu, în orice caz după data la care s-a încuviințat probatoriul.

Instanța de apel i-a respins apelantului cererea pentru o nouă citare a martorului său, apreciind că cererea formulată de acesta reprezintă o exercitare abuzivă a drepturilor procesuale.

Prin decizia civilă nr.100 din 09.12.2010, tribunalul a respins apelul ca nefondat.

Împotriva acestei decizii a declarat recurs A, criticând-o pentru nelegalitate sub aspectul respingerii cererii de amânare a cauzei pentru administrarea probei testimoniale ce i-a fost încuviințată în calea de atac a apelului.

Curtea de apel, admitând recursul în temeiul art.304 pct.5 C.pr.civ. de la 1865:

- A. a casat decizia civilă recurată și a trimis cauza spre rejudecare motivând că, la momentul propunerii și încuviințării probei solicitate, apelantul a indicat toate datele necesare administrării probei ce i-a fost încuviințată, iar conform art.129 alin.5 din Codul de procedură civilă de la 1865, judecătorul trebuie să aibă rol activ în administrarea probelor;
- B. a casat hotărârea și a reținut cauza spre rejudecare, acordând un termen ulterior în vederea administrării probei testimoniale;
- C. a casat decizia recurată și a trimis cauza spre rejudecare motivând că, deși argumentele recurentului sunt corecte, instanța de recurs nu va putea administra proba cu depoziția martorului, chiar și în ipoteza casării cu reținere.

Răspuns: B

- 14 Prin sentința civilă nr.130 din 20.06.2012 pronunțată de Judecătoria T a fost respinsă excepția lipsei calității procesuale pasive a Statului Român prin Ministerul Finanțelor Publice, a fost admisă cererea formulată de reclamanta S.M. în contradictoriu cu pârâțul Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice, s-a constatat compunerea masei succesoriale rămase în urma defunctului O.C., s-a constatat că reclamanta are calitatea de moștenitor testamentar al defunctului, în cotă de 1/1 din masa succesorală și s-a dispus întabularea dreptului de proprietate al reclamantei, cu titlu de moștenire.

Pentru a dispune astfel, instanța de fond a reținut că reclamanta s-a îndreptat împotriva Statului Român care ar fi singurul beneficiar al bunurilor în caz de succesiune vacantă, interesul acestei persoane justificând legitimitatea sa procesuală pasivă în cauză.

Pe fondul cauzei a reținut că înscrisul intitulat donație invocat de reclamantă în susținerea calității de moștenitor al defunctului O.C. îndeplinește condițiile prevăzute de art.859 Cod civil de la 1864, fiind scris, datat și semnat de către defunct, reprezentând astfel manifestarea de voință prin care testatorul a dispus de bunurile sale pentru data încetării sale din viață, reținându-se astfel calitatea reclamantei de moștenitoare a defunctului.

Împotriva acestei sentințe civile a declarat apel Statul Român reprezentat de Ministerul Finanțelor Publice invocând excepția lipsei calității procesuale pasive, iar pe fond, respingerea ca neîntemeiată a cererii de chemare în judecată.

Instanța de apel:

- A. a respins apelul ca nefondat, reținând că reclamanta nu solicită constatarea calității sale de unic moștenitor al defunctului, ci numai constatarea calității de legatar cu titlu particular (în temeiul testamentului lăsat de defunct prin care i-a lăsat anumite bunuri, iar nu întreaga sa avere ce se va găsi la decesul său);
- B. a admis apelul și a schimbat în tot sentința civilă apelată în sensul că a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâțului Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice și, pe cale de consecință, a respins cererea de chemare în judecată ca fiind formulată împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă, reținând că legitimarea procesuală pasivă a Statului Român presupune existența certificatului de vacanță succesorală;
- C. a admis apelul și a schimbat în tot sentința civilă apelată în sensul că a respins cererea de chemare în judecată reținând că înscrisul invocat de reclamantă nu face dovada calității de moștenitor.

Răspuns: B

- 15 Prin acțiunea introdusă la 10.02.2014, reclamantul A a chemat în judecată pe pârâțul B, solicitând instanței obligarea acestuia la plata sumei de 1.000.000 lei cu titlul de despăgubiri pentru pagubele morale suferite de A ca urmare a faptului că B a publicat un articol denigrator cu privire la A într-un cotidian central.

La primul termen de judecată, avocatul pârâțului B se prezintă înainte de începerea ședinței și solicită dosarul la studiu. Grefierul notează în caiet prezența avocatului pentru studiu. La începutul ședinței de judecată, avocatul lui B solicită cauza la amânare, dar instanța respinge cererea pentru că motivul invocat impune discuții în contradictoriu cu partea adversă, care însă nu e prezentă. Când vine rândul cauzei pe lista de ședință, niciuna dintre părți nu răspunde la apelul grefierului și se constată că nici reclamantul și nici pârâțul nu au cerut judecarea în lipsa. Instanța:

- A. va anula ca netimbrată cererea de chemare în judecată în cazul în care i-a fost pusă în vedere reclamantului obligația de plată a taxei iar acesta nu s-a conformat, la dosar neexistând chitanța doveditoare;
- B. va suspenda cauza în temeiul art.411 alin.1 pct.2 din NCPC;
- C. nu va suspenda judecata în temeiul art.411 alin.1 pct.2 din NCPC dacă s-a cerut judecarea în lipsă, însă numai prin cererea de intervenție accesorie depusă prin poștă pentru acel termen.

Răspuns: B

16 Prin cererea înregistrată la 1.03.2013 reclamantul A a chemat în judecată pe B.

La termenul din 12.10.2013, părțile, deși legal citate, nu s-au prezentat, iar instanța a suspendat cauza conform art. 411 alin. (1) pct. 2 NCPC.

La data de 20.02.2014, B a formulat o cerere de repunere pe rol a cauzei. S-a acordat termen la data de 15.03.2014. La acest termen B a declarat că nu înțelege să plătească taxa judiciară de timbru prevăzută pentru repunerea pe rol a cauzei, iar instanța a anulat cererea de repunere pe rol.

La data de 20.05.2014, A.A., în calitate de unic moștenitor al lui A, a solicitat repunerea pe rol a cauzei. În cerere s-a arătat că la data de 16.02.2014 a intervenit decesul lui A, așa cum rezultă din certificatul de deces depus de către A.A.

La termenul acordat, paratul B a invocat excepția perimării cererii de chemare în judecată.

Instanța a dispus:

- A. respinge excepția perimării deoarece termenul de perimare s-a întrerupt prin cererea de repunere pe rol formulată de B la data de 20.02.2014;
- B. respinge excepția perimării deoarece termenul de perimare s-a suspendat ca urmare a decesului reclamantului A, intervenit la data de 16.02.2014;
- C. admite excepția perimării, având în vedere că cererea de repunere pe rol formulată de B nu are natura unui act de întrerupere a termenului de perimare, iar decesul lui A, față de momentul la care a intervenit, nu poate împiedica împlinirea termenului de perimare.

Răspuns: C

17 Într-un proces început înainte de 15.02.2013 se depune cerere de revizuire împotriva hotărârii irevocabile. Din completul de revizuire face parte un judecător care a pronunțat hotărârea a cărei revizuire se solicită, iar acesta formulează cerere de abținere pentru acest motiv, invocând art.41 alin.1 din NCPC. Completul care judecă cererea de abținere:

- A. va admite cererea de abținere, pentru că dispozițiile art.41 din NCPC sunt norme de organizare judiciară, deci nu li se aplică principiul stabilit de art.3 din Legea nr.76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, care se referă numai la normele de procedură;
- B. va respinge cererea de abținere, pentru că art.3 din Legea nr.76/2012 nu face distincție după natura juridică a normelor, ci se referă la ansamblul dispozițiilor NCPC;
- C. va asculta pe judecător și, concomitent, pentru a nu întârzia judecata, va dispune comunicarea cererii de revizuire către partea adversă, punându-i în vedere obligația de a depune întâmpinare.

Răspuns: B

18 Prin cererea formulată la data de 29.05.2013 reclamantul O a solicitat obligarea pârâtului T la plata sumei de 254.700 lei reprezentând contravaloarea prejudiciului produs prin neglijența acestuia care a dus la incendiarea locuinței reclamantului. Reclamantului i s-a pus în vedere să plătească taxa de timbru determinată la valoarea pretențiilor, potrivit modului de calcul utilizat de către prima instanță. Fiind nemulțumit de faptul că valoarea taxei de timbru astfel determinată este mai mare decât cea rezultată în urma propriului calcul a formulat cerere de reexaminare potrivit art.18 alin.2 din Legea nr.146/1997, care a fost respinsă ca neîntemeiată. Întrucât a refuzat să achite suma integrală a taxei de timbru așa cum i-a fost adusă la cunoștință de către instanță, cererea de chemare în judecată a fost anulată ca insuficient timbrată.

Reclamantul a declarat apel prin care a invocat faptul că taxa de timbru a fost greșit calculată de către prima instanță, fiind respinsă în mod netemeinic cererea de reexaminare, și că astfel și-a îndeplinit obligația de plată a taxei de timbru, pe care o datora potrivit dispozițiilor legale aplicabile în raport de obiectul cererii sale.

În apel la data de 29.08.2013 a invocat excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.18 alin.2 din Legea nr.146/1997, în măsura în care se interpretează în sensul că nu ar mai putea formula în apel critici împotriva modului de stabilire a taxei de timbru și a cerut sesizarea Curții Constituționale. Instanța de apel:

- A. va respinge ca inadmisibilă cererea de sesizare a Curții Constituționale întrucât prevederile art.18 alin.2 din Legea nr.146/1997 erau abrogate la data formulării excepției de neconstituționalitate, iar potrivit art.29 alin.1 din Legea nr.47/1992 excepția de neconstituționalitate poate viza doar o dispoziție dintr-o lege în vigoare;
- B. va considera admisibilă cererea de sesizare a Curții Constituționale întrucât sintagma „în vigoare” din cuprinsul art.29 alin.1 din Legea nr.47/1992 se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și dispozițiile din legi ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare;
- C. va respinge ca inadmisibilă cererea de sesizare a Curții Constituționale întrucât potrivit art.29 alin.1 din Legea nr.47/1992 excepția de neconstituționalitate poate viza doar o dispoziție dintr-o lege în vigoare la data sesizării Curții Constituționale și care are legătură cu soluționarea cauzei.

Răspuns: B

- 19 Prin hotărârea pronunțată de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului la data de 1 aprilie 2013 s-a constatat încălcarea de către statul român a articolului 6 din Convenție ca urmare a anulării ca netrimbrată a acțiunii în pretenții promovată de către reclamantul A. În esență, instanța europeană a stabilit că dreptul de acces la justiție al reclamantului a fost încălcat, deoarece sancțiunea anulării acțiunii ca netimbrată este disproporționată, aducând atingere susbtanței înseși a acestui drept. Totodată, instanța europeană a apreciat că nu există motive să statueze asupra temeiniciei capătului de cerere privind încălcarea în cauză și a articolului 1 din Primul Protocol Adițional întrucât acest capăt de cerere este direct legat de cel analizat din perspectiva art. 6 din Convenție. Curtea a acordat reclamantei suma de 5000 euro cu titlu de daune morale pentru încălcarea art. 6 din Convenție.
- La data de 13 august 2013, traducerea acestei hotărâri a fost publicată în Monitorul Oficial al României.
- Reclamantul A a introdus la 15 septembrie 2013, în baza art. 509 pct. 10 Cod procedură civilă, o cerere de revizuire a hotărârii judecătorești de anulare ca netimbrată a acțiunii sale în pretenții.

Instanța națională competentă:

- A. respinge cererea de revizuire ca neîntemeiată cu motivarea că reclamantul A a primit de la Curtea Europeană a Drepturilor Omului o sumă suficientă de bani, iar potrivit principiului electa una via non datur recursus ad alteram admiterea unei astfel de cereri ar fi inechitabilă;
- B. respinge cererea de revizuire ca neîntemeiată cu motivarea că redeschiderea acestei proceduri încheiată cu o hotărâre definitivă ar încălca principiul securității raporturilor juridice, astfel cum a și statuat Curtea în cauza Androne c. României, par. 52.
- C. constată admisibilă cererea de revizuire întrucât reparația cea mai potrivită pentru reclamantul A, care nu a avut acces la instanță în procedura anterioară sesizării Curții ar fi, în principiu, redeschiderea acelei proceduri în timp util și cu respectarea cerințelor art. 6 din Convenție.

Răspuns: C

20 Prin Regulamentul X publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene la data de 15 mai 2012 și intrat în vigoare la data de 15 mai 2013 s-au stabilit unele obligații care revin procesatorilor de produse chimice periculoase în materia protecției mediului. Art. y din Regulament prevede obligațiile de îndeplinit până la data de 31 decembrie 2013 iar art. z dispune că neîndeplinirea acestor obligații în termen se sancționează cu suspendarea licenței de funcționare.

La data de 15 februarie 2014, societății române AB, procesator de produse chimice periculoase, i-a fost suspendată licența de funcționare de autoritatea română competentă, care a constatat că societatea nu și-a respectat obligațiile care îi revineau conform art. y din Regulamentul X, fiind aplicabile prevederile art. z din același Regulament.

Societatea AB contestă, la instanța română competentă, suspendarea licenței de funcționare, invocând nevaliditatea articolelor y și z din Regulamentul X.

Instanța, după examinarea motivelor de nevaliditate invocate, consideră că acestea sunt întemeiate și:

- A. cere Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe cu privire la validitatea articolelor y și z din Regulamentul X;
- B. cere Curții de Justiție a Uniunii Europene să se pronunțe cu privire la validitatea articolelor y și z din Regulamentul X;
- C. constată nevaliditatea articolelor y și z din Regulamentul X și anulează măsura suspendării licenței de funcționare a societății AB.

Răspuns: B